

staar i det eiendommelige Forhold til hinanden, at der hverken i den ene eller den anden Del af Straffelovgivningen findes udtrykkelige Bestemmelser derom, hvilket altid vil fremkalde Tvivl, fordi det maa bero paa en eiendommelig Kombination af eiendommelige Fortolkningsspørgsmaal, om man kan drage en Sag ind under den ene eller den anden Del af Lovgivningsbestemmelserne. Det er altsaa fuldstændig i Overensstemmelse med Lovgivningens Grundsætninger, at denne Bestemmelse er slaaet fast. Men da der kan rejses Tvivl — og der er reist Tvivl — om man har tilstrækkelig positiv Hjemmel paa dette Punkt, saa der er al Grund — formener jeg — til at udtale dette udtrykkeligt, naar Omstændighederne have opfordret dertil. — Ligeledes betragter jeg den sidste Paragraf af dem, der indeholde nye Bestemmelser, nemlig § 5 for saa aldeles samstemmende med den allerede bestaaende Lovgivning, at der ikke ret kan være Tale om at betragte den som Noget, der skulde give Loven Karakteren af en Undtagelseslov. At Handelen med Baaben er undergivet Politiets Tilsyn og Kontrol er aldeles i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler om Politiets Opgave ligeoverfor Benyttelsen af Gjenstande, som have en farlig Karakter, og som Bemærkningerne til Loven rigtig henviser til f. Ex. Politiets Kontrol og Tilsyn med og Straffebestemmelserne for Handelen med Gifte.

De Straffebestemmelser, som skulde give Lovforslaget en eiendommelig og mistænkelig Karakter, og som skulde kunne ansøres til Gunst for at karakterisere den som en politisk Undtagelseslov, skulde da være de Bestemmelser, der findes i 1ste Paragrafs 2det Stykke og i §§ 3 og 4. Det bliver altsaa Spørgsmaalet, om der ved disse Bestemmelser — hvortil der ganske vist ikke findes noget Tilsvarende i vor nu gjældende Lovgivning, og med Hensyn til hvilke man ganske vist maa sige, at hvis der reistes Spørgsmaal om, hvor vidt de Ting tidligere kunde straffes, saa maatte der svares Nei — er fast noget Abnormt og Kænstigt, og om Straffen er ubdvidet til Forhold, som ikke efter deres egen Bestaafenhed burde være strafbare, og hvorfor der ikke kan paalægges Straf, uden at man derved paa en følelig Maade rammer Ytringsfriheden. Det tror

jeg imidlertid ikke er Tilfældet. I de to Bestemmelser, den Bestemmelse, som fastsætter en Straf for at fremstille Forbrydelsens Begaaelse som fortjenstlig og bifaldsværdig, og den Bestemmelse, som fastsætter Straf for, hvad jeg vil kalde Vagbasse af Regeringens Foranstaltninger og Statens Indretninger, nemlig § 4, er der først og fremmest Tale om at værne om den offentlige Magts Organers Agtelse, den Respekt, man skylder dem, om at tilfredsstille det Krav, som alle Statsborgere have paa, at den offentlige Magts Organer respekteres. Det er da heller ikke noget Ukjendt i vor Lovgivning. Denne har maaske været noget karrig og stræng med at drage Grændsen for, hvad der af den offentlige Magts Organer har Krav paa Agtelsesret, men man har heller ikke næret Betænkning ved, naar et Hul frembød sig i saa Henseende, da ogsaa tidligere at udfylde det. Jeg minder her om den særegne Beskyttelse, som den lovgivende Forsamlings Medlemmer opnaaede efter Straffeloven af 1866 ved Lov af 25de Februar 1871, ganske vist kun imod Boldsgerninger. Det er en retlig Interesse for alle Statens Borgere, som altid har været beskyttet, kun med Hensyn til Udstrækningen af Beskyttelsen kunde der have været Tvivl. Men det er ikke blot dette, som maa foranledige en Lovgiver til at drage det ind under Straffelovgivningen, at den Respekt, som man skylder den offentlige Magts Organer, trædes for nær, men ogsaa særlig det, at der er Fare ved disse Handlinger for Trygheden og Sikkerheden i den offentlige Magts Anvendelse. Det er jo i den første Paragraf, at der tales om at anprise eller fremstille Forbrydelsens Begaaelse som fortjenstlig eller bifaldsværdig. Dette ligger saa overordentlig nær ved Anstiftelse, i mange Tilfælde skjuler det Anstiftelsen, og en saadan Lovprisning vil i alt Fald meget ofte under urolige Tidsforhold virke paa samme Maade som en Anstiftelse og derved røkke den Sikkerhed og Fasthed i Udøvelsen af den offentlige Magt, som man i alle Tilfælde uden Hensyn til Partiaffskyning maa være enige om ubetinget skal opretholdes. Det samme gjælder, hvor Talen er om Vagbasse. Det er ikke blot Statsborgernes Krav paa, at Regeringens Handlinger agtes, ikke blot det almindelige Agtelseskrav, de